



ANGELJČEK

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Št. 9.

Ljubljana, dné 1. septembra 1898.

VI. tečaj.

Prvo sv. obhajilo.

II. Nevredno obhajilo.

Največja nesreča, ki bi mogla zadeti prvoobhajanca, bi bilo nevredno ali božjeropno obhajilo. Bolje bi bilo, da bi tak otrok preje umrl, predno se približa čas prvega svetega obhajila. Božjeropno prejme sv. obhajilo le oni, kdor vé, da ima smrtni greh, pa tega greha noče obžalovati ali pa ga vedoma in kotoma zamolči pri sveti spovedi in gre vendar k obhajilu. Da bi ti, moj otrok, ne bil tako nesrečen, zato poslušaj, kakšna hudobija je ta greh in kako jo Bog kaznuje.

1. **Sv. Hijeronim** se je nekdanj, predno je šel v cerkev, nekaj razjezil. Ko pride do cerkvenih vrat, spomni se svoje pregrehe in si ne upa stopiti v cerkev, dokler se ne spokori. Niti najmanjšega pregreška si ne upa imeti v cerkvi, kjer biva živi Bog. — Nesrečni otrok pa, ki bi si upal nevredno prejeti sv. obhajilo,

pa sili prav tega živega Boga v svoje srce, ki je oskrunjeno z grehom. Tako srce je Jezusu tako ostudno, da, ko bi mogel še jedenkrat umreti, bi raje umrl, kakor šel v tako gnjusobo. Kakšno kaznen mora torej pričakovati otrok, ki sili Zveličarja v tako srce!

2. Bi si li upal, ti otrok, vzeti v usta in zavžiti nabrušen nožiček, ki bi ti grlo prerezal? — Gotovo si se zgrozil nad tem vprašanjem. Neizmerno večjo predrznost pa stori oni, ki ne vredno prejme sv. obhajilo. Tak si po besedah sv. Pavla „jé sodbo, ker ne razločuje telesa Gospodovega“, to je, zavžije takorekoč smrtno obsodbo ali obsodbo v pekel. Včasih Bog takega nesrečneža kaznuje tudi precej s smrtjo.

Misijonar iz reda minoritov, bivajočega v škofiji Verseille na Francoskem, je pripovedoval ta-le resnični dogodek: Ob koncu nekega misijona je hotel tamošnji župnik nekaj bolje poučenih učencev spustiti k prvemu sv. obhajilu. Teden dnij poprej mi je pripovedoval **• trinajstletnem dečku**, ki pod milim nebom ni bil prav nič vreden; ni znal ne katekizma, ne drugih potrebnih rečij, pa tudi pripravljen ni bil za sv. obhajilo. Stariši njegovi niso bili nič boljši. Za sv. misijon se niso menili in tudi sicer niso hodili v cerkev. Prvo sveto obhajilo jim je bila običajna vnanjost, katere se mora vsakdo udeležiti, da ne dela nepotrebnih izjem. Za kaj več pa ti ljudje niso imeli sv. obhajila. Ko je bila zadnja poskušnja, vprašal sem dečka razna vprašanja, pa nobenega ni znal odgovoriti. Vsled tega ga nisem smel pustiti k prvemu sv. obhajilu. Jokal je in sram ga je bilo. Ko je mati vse to zvedela, je same jeze kar divjala nad menoj, nad gospodom župnikom in nad našo vero. „Kaj je meni mar, če znaš ali ne znaš — šel boš vendar-le! Obleka je pripravljena in naj gospodje dovolijo ali ne, šel boš vendar-le!“ tako je govorila doma mati. — Otrok pravi: „Kaj pa, če mi ne bodo dali odveze?“ — „Kaj pa je na tem?“ vsklikne hudobna ženska, „ti pojdeš k obhajilu tudi brez spovedi. Saj je vse neumnost, in jaz ti prepovem iti k spovedi. Oblekla te bom v lepo novo obleko in ti pojdeš z drugimi vred k sv. obhajilu. Duhovnik tega ne bodo zapazili.“ Otrok je molčal, ker se je bal matere. Vendar

je sklenil skrivaj poprej iti k spovedi. Četudi je bil prav slabo vzgojen, ga je vendar groza obšla pri misli, da bi nevredno prejel sv. obhajilo. Žal, da je mati tako pazila nanj, da tega sklepa ni mogel izvršiti. Določenega dne se napravi deček v novo obleko ter se mej službo božjo pomeša mej druge otroke. Ko je prišla vrsta nanj, pristopil je k mizi božji in jaz sem mu dal sv. Rešnje Telo, ne da bi ga bil spoznal; potem se je zopet vrnil na svoje mesto. Komaj pa je preteklo nekaj minut, pade nezavesten na tla. Nesli so ga venkaj. Po sveti maši me pokličejo, rekoč: „Pater, hitro, hitro, jednega izmej obhajancev neizmerno krč vije in vsak čas bo umrl.“ Takoj grem v hišo, kamor so mi pokazali. Našel sem otroka v postelji in zraven mater, ki si je zastonj prizadevala polajšati bolečine. Ko me nesrečni deček zagleda, obrne se proti steni in začne kričati: „Proč, proč, ne maram vas!“ Kljub temu sem ostal in sem si prizadeval ga vsaj potolažiti. Še vedno nisem vedel, kaj se je zgodilo. Mati, vsa obupana, mi je kmalu vse razodela. Mislite si moj strah! Krč je zopet hudo prijel nesrečnega otroka. Mladi božjeropnik se dvigne na postelji, upre grozovito svoje oči v mater in s hripavim glasom zavpije: „Mama, ti si mi ukazala sv. obhajilo po nevrednem prejeti; jaz sem te ubogal, zato pridem pa sedaj v pekel. Ti si me pogubila!“ Še jedenkrat ga je krč prijel in izdihnil je svojo dušo.

3. Strašno je Bog kaznoval tega nesrečnega otroka; jednako strašne so pa tudi druge kazni, ki zadenejo božjeropnike. Taki nesrečneži oslepé na duši, to je, nič več ne vedó, kako žalostno je njih dušno stanje, ali pa postanejo popolnoma trdovratni, kakor Judež, ki se kljub vsem opominom Jezusovim ni kesal svojega greha. Strašne kazni so to! Vzrok teh kaznij je smrtni greh. Zato, ljubi otrok, varuj se greha. Boj se greha bolj kot strupene kače.

Vem tudi, da si sklenil vsak dan prositi Jezusa, da bi ga po nevrednem ne prejel pri svetem obhajilu. Spolnuj ta sklep. Tvoj angelj varuh bo zate prosil, da boš Zveličarju pripravil v svojem srcu prijetno stanovanje.

Al. Stroj.

